

nove in Mickiewiczzeve. Posnemajoč ta dva pesnika je spisal Mácha mnogo drobnih in večjih pesmi. Njegovo najboljšo delo je velika lirično-epična pesem „Máj“. Mogočna sila Máchovih pesmi in njihova krasna oblika ni našla pri takratni kritiki priznanja; malone vsi kritiki so prezirali mladega pesnika. Šele v najnovejšem času se je priznala velika umetniška vrednost Máchovega „Mája“ tako, da žari sedaj na nebu češkega pesništva kot solnce, v katerega sijaju se izgublja celo lesk Kollárja in Čelakovskega.

Uredništvo lista na vasi. Tako se glasi najnovejšo književno poročilo iz poljskega kraljestva. List (štirinajst dnevnik) se zove „Siewba“ in je glasilo poljskega ljudstva ter je od ljudstva urejevan. Izhaja v Tluszczu. Urednik lista je „chłop“, sotrudniki so „chłopi“. S tremi besedami — piše uredništvo lista v prvi številki — se da izraziti program „Siewbe“ in njenega bodočega delovanja: po prosveti, blagostanju in edinstvu — do moči ljudstva, naroda, domovine. Glavni urednik lista je Jan Kielak, tridesetletni kmet v Chrzęsnu. Sotrudnikov je 19; sami poljski kmetje iz okolice. Članke pošilja tudi o. Andrej Wysloneh, duhovnik iz kapucinskega reda in sotrudnik „Dziennika Powszechnego“, gosp. I. Adamowicz, ki oskrbuje korekturo in tisk lista v Varšavi. „Siewbo“ upravlja redakcijski odbor, ki sestoji iz samih kmetov, ki se shajajo vsako drugo nedeljo v Tluszczu ter se posvetujejo o vsaki stvari, o vsakem članku, ki se ima v listu tiskati. Gradiva imajo dovolj, člankov jim nikoli ne primanjkuje. Nekateri kmetje hodijo k tem posvetovanjem po šest ur daleč. List je imel biti najprej le okrajni list, ali sedaj se je sklenilo izdajati ga za vse poljsko ljudstvo v poljskem kraljestvu. Letna naročnina znaša 1 rb. 70 kop s pošto pošiljativjo. *Fr. Št.*

Włodzimierz Spasowicz. 26. oktobra je v Varšavi umrl W. Spasowicz, poljski pisatelj, odlični odvetnik in učeni pravnik. Spasowicz je bil Slovanofil z dušo in telesom, velik prijatelj Rusije, hkrati pa tudi navdušen Poljak. Spasowicz je umrl 77 let star, in do zadnjega je bil njegov duh svež; njegovi zadnji članki dokazujejo zanimanje za najnovejše pojave na poljskem družabnem in političnem polju. Porodil se je l. 1829. v minski guberniji; po končanih pravnih študijah v Peterburgu je predaval na tamošnji univerzi kazensko pravo do l. 1852. Istega leta se je z drugimi profesorji odpovedal tej službi vsled konfliktov med dijaki in vlado. Posvetil se je odvetništvu in v kratkem je zaslovel kot najboljši odvetnik nad Nevo. Pri odvetništvu ni zanemarjal znanstvenega in publicistiškega dela. Pisal je v poljskem in ruskem jeziku. L. 1859. je bil urednik poljskega lista „Słowo“ in pozneje je s Kostomarovom urejeval največji ruski mesečnik „Věstnik Evropy“. L. 1865. je s Pypinom izdal delo „Zgodovina slovanskih književnosti“. Od l. 1876.—1901. je izdajal in zalagal največji poljski mesečnik v Varšavi „Ateneum“, v katerem je objavil mnogo književnih študij. L. 1892. je začel v Peterburgu izdajati svoje zbrane spise, ki obsegajo osem zvezkov. S svojo politično delavnostjo — piše „Tyg. ilustrowany“ — ni zelo koristil poljski domovini, ker ni zastopal misli poljskega naroda, ali kar je storil, storil je z dobrim namenom. Ni se obotavljal žrtvovati kaj v prid domovini, za znanstvo je celó zelo veliko storil. V oporoki je daroval krakovski znanstveni akademiji 100.000 rubljev. Kot odvetnik je nastopal v političnih pravadah ter je vedno moški in brezobzirno branil žrtve nasilja ruske vlade.

Petr Vasiljevič Kirějevskij. Ruski listi so se začetkom novembra spominjali petdesetletnice po smrti Petra Vas. Kirějevskega (1808—1856), ki je znan kot nabiratelj ruskih narodnih pesmi. Zaradi te ljubezni do narodnega pesništva in ruskih starin imenuje A. S. Homjakov Kirějevskega „velikim pečalnikom za ruskuju zemljo“. P. V. Kirějevskij je proučeval rusko zgodovino in starinoslovje; v svojem članku o stari ruski zgodovini v „Moskvičaninu“ (1845) utemeljuje naziranje, da se je ruska država ustanovila tedaj, ko so poklicali v deželo Varjage; ta nazor je bolj pojasnil Konst. Aksakov. Svoje zbirke narodnih pesmi je izdajal od l. 1831., popolno izdajo je priredilo šele v letih 1860—1874 „Moskovsko občestvo ljubitelej rossijski slovesnosti“.

Prof. I. V. Pomjalovskij. Začetkom oktobra je po dolgi in težki bolezni umrl zaslužni profesor peterburškega vseučilišča, Ivan Vasiljevič Pomjalovskij. Rajni je bil znamenit filolog in arheolog in se je zlasti pečal z rimsko epigrafiiko. Porodil se je l. 1845. v Peterburgu in je študiral na tamošnji gimnaziji pod vodstvom V. H. Lemoniusa, Kedrova in Stojunina, ki so bili izborni poznavatelji klasicizma. Da bi izpopolnil svoje študije, so ga poslali na tuje univerze. Na Laškem je nabral veliko epigrafiškega gradiva, ki ga je izdal pod naslovom: „Epigrafičeskie etjudy.“ Na podlagi tega spisa je bil imenovan za profesorja peterburške univerze, na kateri je deloval 35 let. Razun spisov o epigrafiji je izdal tudi veliko znanstvenih del o ruski in grški hagjografiji. Njegovi spisi so bili znani in ocenjeni ne le v ruski domovini, ampak tudi izven ruskih mej. Pomjalovskij je bil častni član mnogih univerz in učenih društev, celó v Ameriki.

Vladimir Vasiljevič Stasov. Koncem oktobra je v Peterburgu umrl slavni umetniški kritik, arheolog in pisatelj Vl. Vas. Stasov, 82 let star. Svoje prvo delo je objavil l. 1847. v listu „Otečestveniji Zapiski.“ Od tega časa pa je pisal za razne ruske liste. Največji njegov spis je: „Slavjanskij i vostočnyj ornament“, ki je izšel l. 1880—1881 (tudi v francoskem jeziku). Stasov je najbolj zaslovel zaradi svojih kritičnih razprav o ruskih umetnikih, Rěpinu, Vereščaginu, Antokolskem in dr., ter o ruskih glasbenikih: Glinki, Dargomižskem, Musorgskem, Borodinu, Šerovu. V književnosti in umetnosti je bil vsikdar pospeševatelj novih struj. Čeprav se njegovi spisi niso vedno odlikovali po natančnosti in finem okusu, vendar so dosegli svoj namen: obrnili so pozornost občinstva na nov umetniški pojav. Zbrani spisi Stasova so izšli l. 1894. v treh velikih zvezkih, zadnje dni pa je izšlo v 4. zvezku vse, kar je Stasov napisal od l. 1894. naprej.

Aleksandr Nikolajevič Veselovskij. Nedavno je umrl na raku znani ruski učenjak A. N. Veselovskij, profesor peterburškega vseučilišča, akademik, književni zgodovinar in izvrstni poznavalec zahodnega in orientalskega ljudskega pesništva. Četudi ni bil filolog po poklicu, se je naučil vseh glavnih modernih jezikov in jezikov srednjega veka, tako da je mogel po zgodovinsko-analitični metodi primerjati slovanska izročila, šege, navade in legende z bizantinskimi, celó tudi z indijskimi. Njegovo duševno obzorje je bilo ogromno. A. N. Veselovskij se je porodil l. 1838. v Moskvi, kjer je tudi dovršil študije na gimnaziji in univerzi. Potoval je po Španskem, potem je študiral v Berolinu, obiskal Prago, Srbijo in Italijo. Na Laškem je bil tri leta in je bil tudi dobro znan v italijanskih učenih krogih kot poznavalec srednjeveške italijanske književnosti. L. 1870. je bil imenovan za docenta in dve leti pozneje za rednega profesorja zgodovine novih književnosti. Spisi Veselovskega (150 del) tvorijo celo knjižnico, ki bodo služili za vire poznim rodovom. Za svoje študije je rajnik nakopičil toliko gradiva, da tega ni mogel noben zahodno-evropski učenjak. Ko je na primer proučeval francosko narodno pesem, je Vese-

lovske proučil ves evropski epos, celó bizantinski in arabski. Rusko občinstvo Veselovskega ni poznalo; vzrok tega je umrl sam. Delal je samo za znanstvo, pisal samo za ozki krog učenjakov. Njegov pogreb — kakor poročajo S. Pet. Véd. — je bil skromen, kakor da bi ne bil umrl ruski akademik, ampak navaden peterburški meščan.

Akademik A. N. Novoskoljcev, slavni ruski slikar, je obhajal pred kratkem petindvajsetletnico svoje umetniške delavnosti. Svojo karijero je Novoskoljcev začel z velikim uspehom. Že kot dijak je narisal podobo „Babuška i vnučka“, po kateri je že takrat zaslovel pri moskovskem občinstvu. Iz slikarske akademije je prišel kot dovršen umetnik. V Parizu so bili njegovi damski portreti sprejeti z velikim navdušenjem. Iz Pariza je odšel v Benetke. Iz Benetk se je zopet vrnil v Pariz, kjer je naslikal znamenito podobo „Poslě maskarada.“ Najboljše njegovo delo je „Poslědnija minuty mitropolita Filippa.“ Kmalu potem je bil poklican v Peterburg za profesora slikarske akademije. Izmed njegovih del imenujemo še: Lětopisec. — Na ispovědi. — Světlana.“ V zadnjih petnajstih letih slika Novoskoljcev samo cerkvene podobe, s katerimi je obogatil peterburške in moskovske cerkve.

Fedir Gerasimovič Miščenko. 10. listopada je v Kijevu umrl profesor na univerzi in eden izmed merodajnih predstavitev stare kijevske ukrajinske družbe, F. G. Miščenko. Miščenko se je porodil l. 1848. v Priluki (v Poltavščini) od revnih staršev. Študiral je v Kijevu na zgodovinsko-filološkem oddelku tamošnje univerze. Dve leti je izpopolnjeval svoje študije na Nemškem, Francoskem in Laškem. Ko je l. 1881. postal profesor na kijevski univerzi, je začel tudi delovati na socialnem in političnem polju. V znanstvenih in političnih listih je objavljaval članke, v katerih je dokazoval škodljivost sodobnih ruskih političnih razmer za državo in prebivalstvo. Radi teh člankov je moral, kakor drugi profesorji na kijevski univerzi, zapustiti svojo profesorsko službo. Od l. 1884. do l. 1889. si je moral služiti kruh z književnim delovanjem, objavljajoč svoje znanstvene razprave v naprednih periodičnih publikacijah. Zavoljo izvanrednih zaslug za znanstvo je bil Miščenko po 5 letih zopet za profesorja, pa ne več na Ukrajini, ampak v Kazani. Tu je umrl deloval tako marljivo, da mu je preveliko duševno delo izpodklopalo zdravje. L. 1902. ga je zadela kap; ko je okreval, se je lotil zopet dela. 10. novembra ga je dohitela smrt.

Maloruski tisk na Ruskem. Ko je lani ruska vlada oprostila maloruski tisk okov, ki so ga vezali od l. 1876., se je začelo na Ukrajini veselo in živahno književno gibanje. Vsako večje malorusko središče je hotelo imeti svoje glasilo. V Odesi se je začela izdajati „Narodna Sprava“ in „Visti“, v Katerinoslavi „Zaporizje“ in „Dobra Porada“, v Mohilevu „Svitova zirnica“, v Harkovu „Slobožanščina“ in „Porada“, v Kijevu „Borotba“, „Šeršenj“, in „Ukrajinske Bžiljnicvo“, v Hotimu „Hata“, v Moskvi „Zorja“. Kjer niso niso mogli ustanoviti svojih ukrajinskih listov, kakor n. pr. v Hadjači, Umani in Katerinodarju, so ustanovili ukrajinske priloge in oddelke v moskovskih listih. V Peterburgu se je nameravala s pomočjo izvrstnih znanstvenih in publicistiških moči ustanoviti „ukrajinska tribuna“ za celo Rusijo — „Ukrajinskij Věstnik“. Zdelo se je, da bode ukrajinski tisk v Rusiji kmalu na vrhuncu. Toda listi so se ustanovili, izšlo je nekaj števil in potem so nehali izhajati. Vzrok temu je bila nespretnost uredništva in izdajateljstva. Sedaj izhajajo v ruski Ukrajini samo štiri maloruska glasila: tednik „Rada“, in mesečnik „Nova hromada“ v Kijevu, tednik „Ridnij kraj“ v Poltavi in „Svitova Zirnica“ v Mohilevu.

Fr. Št.

Giosuè Carducci. V Bologni je umrl italijanski pesnik Giosuè Carducci. Bil je pravi pesnik osvobodjene Italije, po mišljenju pogan, po političnem prepričanju republikanec, po obliki nedosežni klasik. Vpliv njegove poezije je bil velikansk. Bil je sin zdravnika, rojen 27. julija l. 1835. v Val di Castello. Prve svoje pesmi je objavil pod psevdonimom Enotrio Romano. L. 1857. je izdal svoje „Rime“, prihodnjega leta pa je jel izdajati list „Il Poliziano“. Po antičnih rimah in ritmu se posebno odlikujejo „Odi barbare“. Piemontski naučni minister Terenzio Mamiani mu je podelil l. 1859. literarno stolico na univerzi v Bologni (professore di eloquenza), na kateri je deloval skoro do svoje smrti. Krasno je tu predaval o Danteju, Petrarci in Bocacciju. Njegova znana „Himna Satanu“, (L' Inno a Satana) kjer povečuje nasproti krščanstvu in cerkvi duhá zanikovanja in upora, je izšla v demokratskem bolonjskem „Popolo“. Kar sta bila Mazzini in Garibaldi za zedinjeno Italijo v političnem oziru, to je bil v literarnem Carducci. Najbolj je zaslovel po svojih „Odi barbare“, kjer je italijansko moderno misel spretno vliil v staro klasiško obliko. Posebno lepi so bili verzi „per Garibaldi morto“, v čast umrlemu Garibaldiju. Parlament je Carducciju nakazal letno pokojnino 12.000 lir. Posebno bogata je bila knjižnica Carduccijska, katero je kupila kraljica Margherita za 40.000 lir in jo podarila bolonjskemu mestu. Letos je bilo Carducciju podeljeno Noblovo darilo. Carducci je bil član framasonske lože. Njegovi zadnji verzi so bili sledeči:

„Là, dove il mirto e un miglior sol corona
Anacreonte e Alceo, là giù vo' gir!
Con i santi là giù di Maratona
Nel' esil casa d' Hade io vo' dormir!“

(Tam, kjer mirta in lepše solnce obseva Anakreona in Alceja, tja bom odšel in s svetniki maratonskimi grem počivat v Hadov dom prognanstva.)

Dvestoletnico rojstva Carla Goldonija so te dni slovesno praznovali v Benetkah. Carlo Goldoni se je rodil 25. februarja l. 1707. v Benetkah. L. 1731. je na padovanskem vseučilišču postal doktor prava. Stalno se ni nikjer naselil; zdaj je bil v kaki pisarni, zdaj je romal s kako igralsko družbo kot igralec od kraja do kraja. Konečno je vendar celih 14 let obstal v Benetkah, kjer se začel njegovo pravo literarno delovanje. V tistem času je bila v Italiji v navadi takozvana commedia dell' arte. To so bili igrokazi, ki so se navadno tragično začeli in komično končali; njihova posebnost pa je bila ta, da pisatelj ni spisal za igralce cele vloge, ampak jo je le skiciral. Igralci so posameznosti svoje vloge sami improvizirali ter si naredili gotovo masko. V takih komedijah so nastopali vedno Pantalone, Arlechino, Dottore in Brighella, ter zbijali svoje, večidel sirove, improvizirane šale. Proti temu se je Goldoni začel bojevati. Jel je pisati drame, komedije, tragedije, igrokaze, ki so bili docela izdelani in kjer igralci niso mogli improvizirati. Stalno vrednost imajo njegove ljudske igre, ki so se Italijanom neznansko priljubile; njegovo „Locandiero“ še sedaj radi uprizarjajo. Literarni nasprotnik Goldonijev je bil Carlo Gozzi, ki je pisal fantastične, na lahno skicirane pravljice drame. Goldoni je svoja stara leta mirno preživel na Francoskem na dvoru Ludovika XV. Umrl je 7. februarja 1793. Goldoni je italijanski Molière ter si je za italijansko komedijo s svojim literarnoreformatorskim delom pridobil veliko zaslug.

F. T.

